

bonertractaten forandredes, Thronfølgeloven da bestod; men paa den anden Side troer jeg, at Enhver af os har besvaret det berøet, at al den Hjemmel, god eller slet, som søgtes i europæiske Tractater, var falden bort, men at derimod den lovlige Hjemmel, som indeholdtes i en paa lovlig Maade af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Thronfølgelov, bestod. Derfor har der heller ikke mig bitterlig været nogen reen juridisk Debat om dette statsretlige Spørgsmaal; der har været gjort et, efter min Mening, høist ubefindigt Forsøg paa at gjøre den juridiske Qvæstion til en Retsfag, men i Realiteten har der, efter min Formening, ikke været den mindste Tvivl, og Tilstedeværelsen af en saadan har heller ikke det ærede Medlem paaviist. Det Spørgsmaal, hvad der skal skee, hvad der skal indtræde, hvad der er gjældende Ret den Dag, da Thronfølgelovens Arveret expirever, er besvaret, idet Artikel 3 stillende er stude tilside, og idet en anden Regel i § 8 er filltet op i sammes Sted. Dermed mener jeg, er Sagen fuldstændig besvaret; thi ganste vist er der, som den ærede Forslagsstiller i meget stærke Udtryk sagde, indtraadt et nyt Element, men det er dog ingenlunde et saabant, at alle Dverveielser i Løbet af de sidste to Aar uden hans Deeltagelse have været tagne i Taaget, og at ikke netop en stor Opmærksomhed har været henvendt paa disse vigtige Spørgsmaal. Men afseet herfra, troer jeg, at den ærede Forslagsstiller aldeles ikke vilde have handlet uforstændigt, hvis han, inden han havde filltet sit Forslag, forudsat, at det er Meningen, at der skal voteres derover, havde raadført sig med nogen af disse ærgerlige Væsenere, som kaldes Jurister; thi han vilde da have undgaaet saadanne Besynderligheder, som han har gjort sig skyldig i ved Affattelsen af sit Forslag, og jeg skal bede erindret, at, naar et Forslag angaaer en Grundlov eller en saadan Bestemmelse som en Thronfølgelov, der i enhver Stat er een af de vigtigste Grundpiller for den hele Samfundsborden, saa ere sige Smaating af meget stor Betydning. Naar man nu sammenligner det, han vil udtrykke i sin § 2, med det, som er gjældende Ret efter Thronfølgelovens Artikel 1 og 2, og de Henviisninger, der ere skete i Grundlovens

§ 1, saa har jeg ingen Tvivl om, at det er det ærede Medlems ujuridiske, theologiske eller digteriske — eller hvad man vil kalde det — Mening, at det er accurat det Samme, der efter hans Forslag skal være gjældende, men han vil, ved at sammenligne Ordene, finde, at der vil kunne reise sig mange Tvivl derom, uagtet det hele reducerer sig til et Par smaa Ubelabelser. Der er saaledes sagt i Thronfølgeloven, at ved Mandsklinien forståes den ægte Descendents. Jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem i Egenstaa af Theolog vil ansee dette som en Selvfølge, men som Historiker maa han dog vide, at der i Danmark har været Tilfælde, hvor uægte Sønner af Kongerne ikke blot henregnedes til, men ogsaa anerkjendtes som Arveberettigede, og virkelig have regjeret i Landet. Der staaer, som sagt, i Forslaget, at det skal være Kong Christian den Niendes Mandsklinie. Nu veed jeg ikke, om det har været blot Uagtformhed, eller om det virkelig har været den ærede Forslagsstilleres Mening i den Henseende at gjøre en Forandring, netop i Henhold til den Tankegang, for hvilken det ærede Medlem og jeg uværdig og mange Andre i sin Tid kæmpede, den nemlig, at man ikke skulde bortkaste den Arvefølgeorden, som var grundlagt i den gamle Kongelov, som subsidiair, altsaa i Henhold til den Betragtning, at denne Arvefølge, istedetfor uden Videre at kuldkastes, saaledes som det besværrer er skeet, burde blive staaende som subsidiair Arvefølge, hvorved der vilde være vedligeholdt et retsligt Baand, der havde den, navnlig ved alle Arvefølgespørgsmaal saa overordentlig vigtige Egenstaa, at det havde en ubestridt Anerkjendelse og Aarhundreders Hævd, og som tillige sammenknyttede Kongeriget og Slesvig. Det er af alle de mange Løgne, som have været fremsatte mod Danmark, dog den meest uholdbare, og som har haft en ikke ubetydelig Indflydelse, at Arvefølgen secundum tenorem legis regia ikke skulde være fuldkommen indført i Slesvig. Netop i Henhold til denne hele Tankegang blev der gennem en lang Række af Forhandlinger deels med Personer, deels med andre Magter, tilveiebragt en saadan Transaction, hvorved Arveretten overførtes paa Hs. Majestæt Kongens Gemalinde, den nu regjerende Dronning,